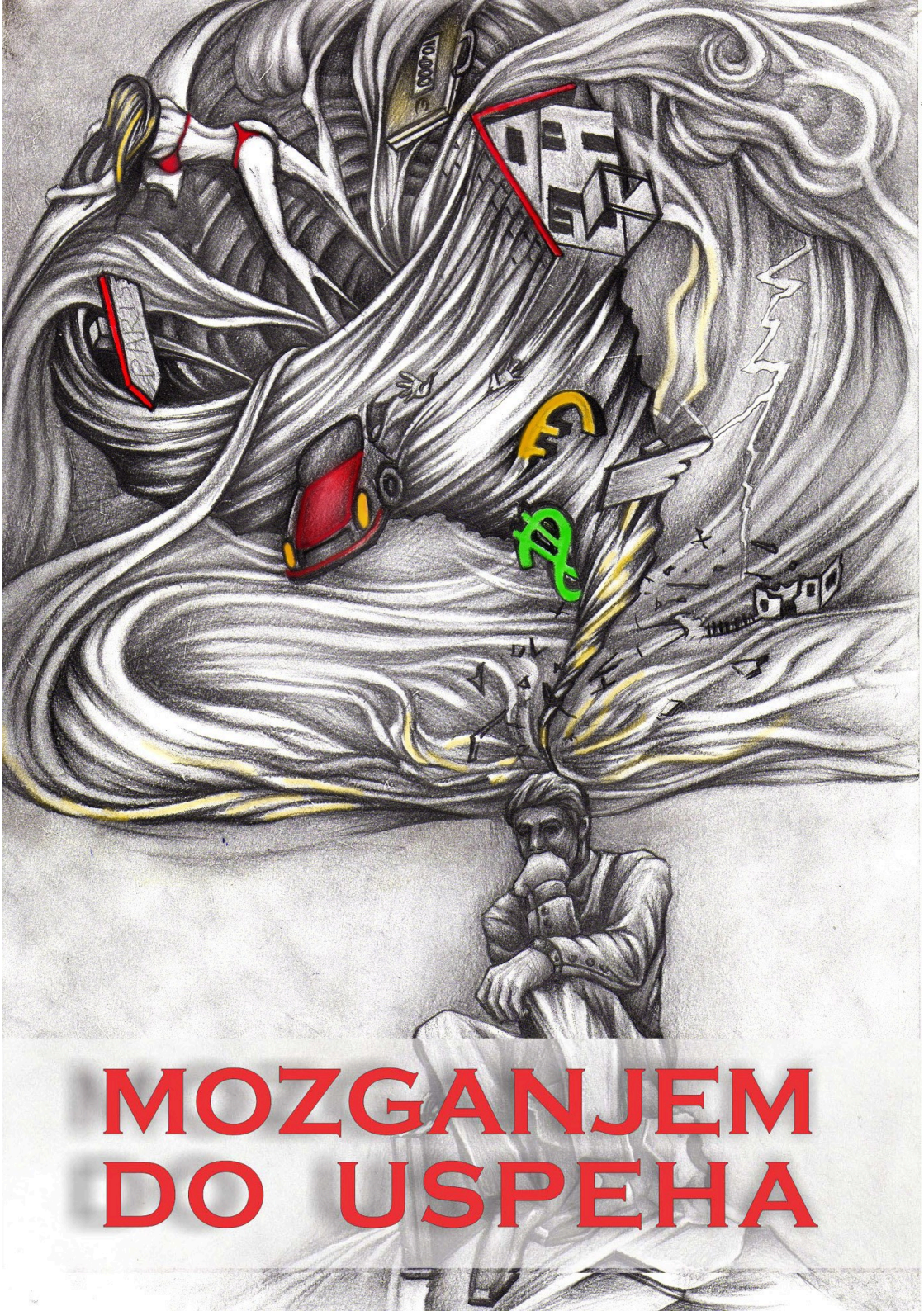

MOZGANJEM DO USPEHA

Mozganjem do uspeha

G. Oran

„Ovo je, za razliku od mnogih drugih, istinita priča“

© 2014 G. Oran. Sva prava zadržana.

Ova e-knjiga je namenjena isključivo ličnom korišćenju kupca. Umnožavanje, prosleđivanje i javno objavljivanje bez pisane saglasnosti autora nije dozvoljeno.

Kontakt: goran_antic@hotmail.com

Sadržaj

Uvod	4
1. Odrastanje	5
2. Mesto pod suncem	11
3. Prava šansa	25
4. Ne radi za novac, neka novac radi za tebe	29
5. Eksponencijalni rast	41
6. Poboljšajte svoje investicije	62
7. Nebo je granica	69
8. Nebo nije granica, granice nema!	86
9. Znanje je sve što vam treba	100
Zaključak	127

Uvod

Ovu knjigu sam odlučio da napišem prevashodno zbog toga što sam pročitao mnoštvo „poslovnih“ knjiga, bez ijednog konkretnog primera iz sveta biznisa. Pokušaću to da promenim i da vam, u više od pedeset primera, objasnim kako sam ja uspeo u svetu biznisa, kroz trgovinu nekretninama, posebno trgovinom zemljišnim parcelama. Takođe ću pokušati da sve svoje postupke analiziram kroz naučne pretpostavke ili knjige koje sam vremenom usvajao ili čitao i načinom na koji sam pokušao da ih primenim u svom životu na raznim poljima.

POGLAVLJE 1

Odrastanje

Rođen sam 1980. godine, u doba kada je moja zemlja na političkom planu prolazila kroz velike promene. Sve te promene su me kasnije kroz život u stopu pratile tako uporno, da su se odrazile na moje svakodnevno odrastanje. Medijska izolovanost, politička zatupljivanja i poremećen odnos vrednosti, ostavili su duboke korene u mom životu, sve do današnjih dana. No počnimo redom...

Te 1980. godine rodio sam se u skromnoj porodici u kojoj sam upravo postao njen četvrti član. Naime, pored roditelja, imao sam i stariju sestru koja je tada imala 6 godina. Svoje rano detinjstvo mogu jednom rečju da opišem kao srećno. Leta i zime sam provodio na selu, kod bake i deke, dok sam preostali deo godine bio sa roditeljima, u gradskom jezgru našeg, ne tako malog grada, koji je u to vreme brojao oko sto hiljada duša. U ranom detinjstvu nisam toliko osećao političke promene koje će, kasnije, putanje naših života usmeriti u sasvim drugačijem pravcu. Ovom prilikom namerno ne želim da pominjem o kojoj se zemlji radi ali mislim da je dovoljno reći da je u pitanju Balkan.

Sa svojih četiri-pet godina krenuo sam u obdanište i već tada počeo da shvatam šta su to obaveze. Zbog prirode posla kojim se moj otac bavio – čovek je bio na tada odgovornoj rukovodećoj poziciji – morao sam prvi da stižem u obdanište jer je i moj otac, kao uzorni radnik, dolazio prvi na svoj posao. Sećam se da sam u obdanište mahom odlazio po mraku, jer bi kretali oko svitanja. Za mene, kao dete, to je bila ludnica ali je imalo dugoročan pozitivni efekat. Dok ovo pišem, setih se kineske poslovice koju sam skoro pročitao, a koja kaže da čovek ne može da ostane gladan ako 365 dana u godini ustaje pre svitanja. Siguran sam da moj otac tu poslovicu nikada nije čuo ali je sasvim sigurno da je podsvesno mislio da radi pravu stvar.

Ta navika se kasnije, tokom osnovne škole prenela i na mene. Dok sam išao u treći razred, krenuli su politički nemiri koji su predskazivali šta će se desiti kasnije. Sećam se da sam pored ograde škole gledao kordone policije sa takozvanim „kuvanim motkama“ kako se biju sa demonstrantima. No, to me nije omelo da se kao i svako dete igram po ceo dan i učim tek toliko da budem odličan učenik, što se dešavalo iz godine u godinu. Zanimljivo je da sam odmah nakon škole radio sve domaće zadatke, i to ekspresno, kako bih kasnije mogao da odem i igram fudbal do kasno uveče, svakog Božjeg dana. Ne mogu a da ne pomenem da sam o takvom ponašanju čitao u jednoj knjizi, koja me je učila da sve

što treba da radimo svakog časa u životu je da prvo, tokom dana, uradimo neprijatne aktivnosti kako bi kasnije prešli na aktivnosti koje nam prijaju. Meni je jako prijao fudbal, a moj omiljeni fudbalski klub je tada bio na vrhuncu slave, tako da sam imao poseban motiv da ga igram još više. Nema potrebe da vam govorim da sam i u fudbalu blistao, iako nikada nisam zvanično trenirao; bio sam bolji od većine fudbalera moje generacije u gradu. Ovo vam verovatno zvuči kao preterivanje, pomislićete da je moj ego velik kao Mont Everest ali objasniću vam zašto pišem ovako kako pišem. Prvo, knjiga će biti pod pseudonimom – tako da nećete ni znati ko je ta mlada fudbalska nada, niti u kojoj je zemlji živela, a drugo, što je mnogo važnije i što želim da vam pojasnim, je da ja nisam bio *talentovan*, već *vredan* fudbaler koji je taj sport shvatao kao posao, te sam marljivo radio na svom usavršavanju. Tek mnogo kasnije sam pročitao stotine studija, sažetih u par jako dobrih knjiga, na temu da deset hiljada radnih sati u nekoj oblasti predstavljaju ključ uspeha, kako kod sportista i umetnika tako i kod bilo kog čoveka na planeti. Zapravo je progresivno vežbanje, a ne fudbal, bila veština kojom sam ovladao još kao mlad.

Želja za komforom, kao i povećanje osnovnih potreba u našoj porodici, su se manifestovali kroz proširenje životnog prostora, što je i bilo logično s obzirom da smo postajali sve stariji. Tako smo se nakon mog završenog VI razreda preselili par kilometara dalje, ali u sasvim drugačiji ambijent. Prometnu ulicu ispred zgrade zamenio je lep park na novoj lokaciji, izobilje zelenila na svakom koraku i mnogo zdravija sredina za odrastanje. Mene je posebno obradovalo mnoštvo terena za razne sportove.

U školi sam nastavio sa besprekornim ocenama, a na novim terenima sam dobio želju i za novim sportom – košarkom. Da li je ironija reći da sam se do tada već bavio i karateom i da sam par puta osvajao najsjajnija odličja na najvišim takmičenjima. U karateu sam ukupno proveo oko deset godina i bio prvak zemlje, dva puta drugi i više puta prvi na

regionalnim takmičenjima, ali sam polako počeo da gubim interesovanje i za karate i za fudbal – novi sport je bila košarka.

Došla je i srednja škola, sa njom i super-ocene, prve ljubavi i naravno – sport. Sada sam već uveliko zagazio u košarku koju sam trenirao dve godine i, mada nisam bio previše visok (188cm), igrao sam dosta dobro; poenta je bila što mi je košarka jako prijala. Kroz srednju školu sam se oprobao i u rukometu (kao levoruk i jako skočan) i odbojci, koju sam rekreativno igrao za školu. Sve u svemu, kada sam ubacio i teretanu u trenažni proces, u jednom trenutku sam uvideo da imam dvanaest treninga nedeljno. Tada sam, bez problema i umaranja, mogao da pretrčim preko 20 kilometara, imao sam odličnu građu i dobro formirano telo.

Možda ćete se za trenutak zapitati, nisam li u stvari pogrešio naziv knjige, da nisam možda uspeo kao sportista pa se preorijentisao na nekretnine? Ne, nisam. Prosto, mnogo sam voleo i volim sport. Ono što želim da vam pokažem je moja neumoljiva glad za savršenstvom. Ulazio bih u neke meni nepoznate sportove, upoznavao ih, usavršavao i na kraju prevazilazio. Neko bi rekao da sam za sportove bio pravi Kazanova! Kada ih usavršim, jednostavno ih ostavljam jer dobijem želju za nekim novim. Da se odmah razumemo, čitajući ovo možete pomisliti da sam bio Supermen, što sigurno nisam. Moja priča je moj lični stav, jer sam od samog početka znao da ne želim da se u životu oprobam kao profesionalni sportista, pogotovu što mi je škola tako dobro išla. Drugi razlog je bio što nisam ni izrazito visok niti izrazito jak, mada sam, za proporcije svog tela, dostizao maksimume po mnogim merilima. Poređenja radi, tokom srednje škole smo imali po dva krosa godišnje, ukupno osam. Sa tih takmičenja sam kući doneo osam diploma, od kojih su samo dve bile za drugo mesto, sve ostale za prvo. Ispred mene je jedino bio momak koji je ipak bio državni prvak u tom sportu na 1.500 metara. O tome vam pričam.

Pravilo „deset hiljada sati“, o kojem ću vam pričati kasnije, sam primenjivao neprestano. Tokom svih tih godina u regionu su već uveliko besneli ratovi, jad i beda na sve strane a ja sam izlaz uvek tražio u sportu. Održavao mi je visok moral i čim bih osetio blagu nervozu ili nešto slično, odmah bih tu destruktivnu energiju pretvarao u konstruktivno trčanje u prirodi, na primer. Odrastanje je išlo svojim tokom. Što je čovek stariji, to je svesniji potencijalnih problema, što sve više utiče na život pojedinca. Ovde ću namerno izostaviti deo koji se tiče mog ljubavnog života kao i teškoće, manje i veće, u porodici i bližem ili daljem okruženju. Toga ima svuda i niko od toga nije izuzet.

U ovom poglavlju ću se samo fokusirati na svoju odlučnost da budem perfektan učenik. Iako sam lično smatrao da dosta zabušavam i da sam „kampanjac“, rezultati su govorili suprotno, a kroz sport sam stekao navike koje su mi kasnije u mnogome pomogle u životu. I još uvek mi pomažu! Sigurno znate da pravi sportisti imaju svoje ciljeve i da nikako ne prestaju sa vežbanjem dok te ciljeve ne ispune. Takav sam bio i ja u svim sferama života. Gledajući današnje roditelje, mogu sa zadovoljstvom da konstatujem da mi za vreme celog školovanja niko nije pomagao oko domaćeg zadatka, niti sam ikada imao problem da roditeljima kažem da treba da odu na roditeljski sastanak, što je, za današnje prilike, san svakoga ko ima dete školskog uzrasta.

Kaže se da se kultura donosi od kuće – i to je potpuno tačno. Tokom ranog školovanja, a i kasnije, mnogo puta sam pokazao da imam kvalitetno vaspitanje koje sam stekao u školi ali isto tako i poneo iz kuće. Mislim da je ključ moje kulture i lepog ponašanja ležao u bavljenju sportom. Ako iz sadašnje perspektive pogledam svoj razvoj i školovanje za razliku od razvoja i školovanja današnje omladine, primetiću da ja tada nisam imao kladionice i kockarnice na svakom uglu. Samim tim, nisam ni vežbao kako da prevarim sistem. Kod kockanja se sve zasniva na sistemima i igrači, u stvari, samo pokušavaju da prevare sistem iako je on dizajniran da ide na ruku vlasnika a nikako korisnika usluga.

Ja nisam imao koga da varam. Mogao sam samo da prevarim svoju psihu da, iako ne mogu više, nađem snage da pretrčim još koji metar. Isto tako, s obzirom da sam bio sportista i nepušač, isključivo sam se i družio sa takvima. Kao što sam sebi nametao neke vrednosti, to isto sam tražio i od svoje okoline. Dakle, u mom okruženju su se nalazili moji istomišljenici.

Kraj mog školovanja je u neku ruku bio nezamisliv za većinu ljudi na ovome svetu. Prekinuo ga je rat.

Rezime

- sticanje radnih navika od najranijeg detinjstva;
- pravilno odrastanje kroz normalnu porodicu i sport;
- prvo prihvatanje i izvršavanje obaveza, a tek potom prepuštanje zadovoljstvima;
- kontinuirano usavršavanje u domenu svojih predispozicija i konstitucije tela;
- usavršavanje tehnikom „deset hiljada radnih sati“;
- okruženost istomišljenicima.